

איך גיליתי / טל צברי-דונסקי

יצאתי עם אחותי הגדולה בפעם הראשונה לבילוי ביום הולדתי השמונה עשרה, וכל החברים שלה היו שם, וגם החבר שלי. החלטתי לשתות, רק כדי לנסות, כי זה יום הולדת שמונה עשרה.

הוא הלך מוקדם ומאז אני לא זוכרת כלום. הנחתי שאחותי לקחה אותי הביתה, כי למרות ששתיתי רק שוט וואן-ג'וך פירות אחד הייתי שיכורה.

בארבעת הימים האחרונים הוא היה מרוחק. כל פעם שהתחבקנו, הוא היה מסיים את החיבוק מהר, ובכל פעם שדיברנו הוא היה חושב על משהו אחר.

אחרי ארבעה ימים שאלתי אותו מה קרה. ראיתי שהוא מסתובב עם משהו שממש מציק לו, וזה החמיר מדי יום.

הוא היה נראה פגוע אבל גם בעל תקווה מהשאלה שלי.

"מה קרה?" הוא אמר, מופתע. אני חושבת שזיהיתי כבר אז זלזול בקולו אך בחרתי להתעלם, התמקדתי בו והבנתי שאולי הוא כועס ולא חושב על התוצאות של הטונים שלו. נתתי לזה לעבור ולא ייחסתי לזה חשיבות. שכחתי מזה עד שהרצתי את זה בראש מאות פעמים, מאז.

"כן..." אמרתי וניסיתי להתקרב, "אני רואה שמהו לא בסדר בימים האחרונים, הוא לא יכל לסבול את הקרבה בינינו והתרחק כמה ש"מ אחרנית.

אחרי כמה שניות, הוא הביט לי בעיניים כאילו הוא עומד לומר משהו ברור ובוטה, אזר אומץ, ואמר, "אני יודע".

"אתה יודע שאני רואה? אז למה אתה לא מספר לי?" הייתי מבולבלת.

"לא, לא." הוא אמר, הסתכל בעיני, מבט עמוק וחודר, "אני יודע".

"יודע מה?" שאלתי והדגשתי את המילה האחרונה במשפט, כפי שהוא עשה.

הוא נראה כאילו נמאס לו ממני. הוא התלבט לכמה שניות, הסתכל לכל הכיוונים חוץ מעליי, גירד את המצח, החליט החלטה והסתכל עלי כמו מקודם אך בפנים כאובות יותר. הוא חשב שהוא פותח נושא שבו אני הייתי לא בסדר.

לא היה לו מושג מה הוא עושה. אני לא מאשימה אותו, אם באמת היינו מדברים על מה שהוא חשב, הייתי מעריצה אותו שככה הוא מתמודד עם זה.

"אני יודע..." הוא נשם עמוקות, עצם עיניים לרגע והישיר מבט לעיני הדואגות, "שבגדת בי".

כמעט קפצתי מהבהלה. הוא ירה את המילים והן הכאיבו כמו כדור בלב. אני לא יודעת למה, אבל מאיזושהי סיבה לא ברורה זה ממש פגע בי.

"לא בגדתי בך, חנקתי את הדמעות. כעסתי כדי להאפיל על ההרגשה המוזרה שחלחלה בין ורידיי. עכשיו אני יודעת שזה היה התת מודע שלי, שהתחיל לחבר פיסות מהערב ההוא. החל להיזכר.

"אל תשקרי לי, הוא התחנן וקולו נשבר. "אני אתמודד עם האמת, רק... אל תש... אל תשקרי לי. רק לא זה-"

קטעתי אותו, "אני לא משקרת! למה אתה חושב שבגדתי בך?!"

"אני לא חושב, אני יודע." הוא אסף את עצמו די מהר, אז ידעתי שהוא רק מציג את עצמו כך. מה שאומר שהוא היה יותר פגוע משחשבת. התקרבתי אליו והנחתי ידי על כתפו. הוא הפתיע אותי וחיבק אותי ונשבר בבכי. חיבקתי אותו, מופתעת.

אחרי פחות מדקה הוא הידק רק לרגע את ידיו על גבי – כך שאם לא הייתי שמה לב לזה באותו הרגע, לא הייתי יודעת אי פעם שזה קרה – שיחרר והתרחק, השאיר אותי לעמוד לבדי, מבולבלת

עוד יותר, רוצה לעזור לו ולתמוך בו ברגעיו הקשים, רוצה להבהיר לו שכלום לא קרה עם אף אחד אחר.

"רק תגידי לי, תספרי לי..." הוא שוב התחנן. הקרבתי אליו וניגבתי לו את הדמעות. זה הרגיע אותו, הסיח את דעתו, כי הוא ידע שאני לא אוהבת לנגב דמעות של אחרים. הוא תפס אותי ברגע כנה, ולפתע הוא שוב חווה כאב עצום כי פתאום הוא עוד חשב שאני משקרת, וזה כל כך התנגש בעיניו שנשבר לו הלב.

"נדב", הסתכלתי לו בעיניים ולא הסטתי מבט בכלל, גם לא מצמצתי, "אני לא בגדתי בך. לא בעבר, ולא בעתיד. לעולם. אתה שומע? בחיים אני לא אבגוד בך..." הוא רק נאבק בהרגשה הכנה שלי והתרחק שוב. התקרבותי אבל הפעם הוא ממש רצה לרוץ ממני. הדבר שמנע ממנו זאת הוא הרצון לתשובות, הרעב להסבר. כמוני, אחת התכונות הבולטות שלו היא סקרנות.

"תסביר לי למה אתה חושב שבגדתי בך", אמרתי בטון הכי מרגיע שלי, כמו כשאני מדברת לאחי התינוק כשהוא נסער. זה עבד. רציתי לחייך מהניצחון הקטן, אבל התרכזתי בסיטואציה.

"כי ראיתי", הוא אמר, רגוע יותר במידה ניכרת מלפני.

"כנראה ראית מישהי אחרת, כי לא בגדתי בך", אמרתי בביטחון. הוא נשם ונעץ בי מבט. הוא התחיל להאמין לי אבל היה בטוח שאני משקרת. המשכתי לדבר אליו, למשוך אותו במילותי אל האמת.

"אני לא בגדתי בך, אתה מבין?"

"אבל..." הוא אמר לאט והרגשתי כאילו עבר נצח, כי פתאום שמתי לב שמחשיך. "אבל ראיתי", הוא אמר, "זאת היית את. אני ראיתי", הוא כאילו השתחרר מהבלבול וחזר להיות בטוח בעצמו, ראה בראשו את מה שטען שראה. היה ברור לי מה להגיד עכשיו.

"תגידי לי מה ראית. אבל בדיוק."

הוא ציית, "ראיתי תמונה, אחרי שחזרתי הביתה. רועי פרסם אותה", הוא הוציא את הטלפון שלו וחיפש את התמונה. אני מניחה שהוא שמר אותה, כי היא חשובה לו וכי הוא פחד שהוא ימחק את התמונה מהאינטרנט ולא תהיה לו הוכחה. זה מה שאני הייתי עושה... אבל אני יודעת שזה לא היה קורה כי הוא בחיים לא היה בוגד בי. אני מכירה אותו. התחלתי להבין איך הוא מרגיש, למה הוא מרגיש שבור. אני לא אותו הבן-אדם בשבילו יותר. הוא מרגיש כאילו הוא לא מכיר אותי. חיכיתי בסבלנות שהוא ימצא את התמונה ובינתיים חשבתי על רועי. זה אחד החברים הטובים של נדב ואחותי – דרכה הכרנו.

"מצאתי", הוא אמר. הוא הראה לי את התמונה שעליה דיבר ושינה לי את החיים. בתמונה ראו אותי, בבירור, שוכבת על הדלפק של הבר, ומעליי מישהו שלא זיהיתי באותו הרגע וגם לא היה לי אכפת. עולמי חרב עלי, ראיתי כוכבים. ראיתי לבן ואז שחור, ואז הבנתי שאני על הברכיים, בוכה.

שבורה.

לא שלטתי בדמעות. זה הרגיש כמו בעיטה בבטן.

ישבנו בשולחן עגול ונמוך על כיסאות שהרגישו כמו שילוב של "פופ" ושרפרף. היה מקום לשניים בכיסא אחד, אז נדב ישב מאחוריי ונשענתי עליו. צחקנו ודיברנו, ואז אדם שאני לא זוכרת את פניו אפילו שהיה איתנו, הביא את המשקאות. שתיתי את השוט, לא אהבתי אותו ולא סיימתי. אחרי שחלק קטן מהלילה שאותו אני כן זוכרת עבר, נדב החליט לחזור הביתה, כי הוריו לא הרשו לו לצאת ליותר מידי זמן כשלמחרת יש בית ספר. הוא גם הרגיש קצת עייף. הוא עוד לא היה בן 18 אז הוא לא שתה. אחרי שהוא הלך רציתי רק לסיים את מה שהיה בכוסית שלי, בשביל התואר העתידי של זו שסיימה שוט שלם ביום ההולדת השמונה-עשר שלה. לשאר השוט לא היה את אותו הטעם כמו מקודם, אך לא ייחסתי לזה חשיבות. הנחתי שיש לכך סיבה שאני לא מבינה, למשל אולי שעבר זמן. ליתר דיוק, כשעה.

זאת לא הייתה הסיבה.

בהיתי בתמונה בחירוף נפש, רוצה להקיא מהגועל העצמי שחווייתי. פתאום הרגשתי יד כורכת סביבי מעיל. פקחתי עיניים – לא שמתי לב שעצמתי אותן – וראיתי גשם חזק שהיכה כאילו הפעילו ברז בשמיים. היד לא זזה והבנתי שנדב מחבק אותי. הוא הבין מה קרה והתחרט שלא הבין זאת מראש. הוא כעס על עצמו, אבל לא כמו שאני כעסתי על עצמי. לא נזהרתי. האשמתי את עצמי.

"ס... סל..." ניסיתי לסיים מילה אך הכתפיים שלי קפצו מהבכי ההיסטרי, "סליחה", אמרתי במהירות ובערפול.

"את אמרת עכשיו סליחה?!!" נדב ספק הופתע ספק כעס.

"שב... שבגדתי ב-"

"שלא תעזי לסיים את המשפט הזה. זאת לא אשמתיך. אני כל כך מצטער, אני השארתי אותך לבד... אני כעסתי עליך. אני כל כך מצטער, " הוא חזר על כך שוב ושוב.

טל צברי דונסקי

בת 18

054-3100541

tal@dunsky.name